

Sygn. akt II PK 125/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa D. K.
przeciwko S. Spółce Akcyjnej dawniej B. S.A. i A. L.
o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 15 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt III APa 31/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bez
obciążania skarżącej kosztami zastępstwa procesowego
pозwanych w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku, w sprawie z powództwa D. K. przeciwko S. Spółce Akcyjnej (dawniej – B. Spółce Akcyjnej) w w. oraz A. L. o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie, oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Włocławku, oddalającego jej powództwo w całości.

Sądy orzekające w niniejszej sprawie uznały, że w sprawie nie został naruszony art. 11¹ k.p. na skutek działań pracodawcy lub pozwanej A. L., która miała naruszyć dobra osobiste powódki. Tymczasem żaden wiarygodny dowód przeprowadzony w sprawie nie wykazał zawinienia pozwanych, podczas legalnej

procedury rozwiązywania umowy pracę ze skarżącą, wobec której nie padły rzekome sformułowania godzące w jej dobra osobiste.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego oraz prawa procesowego: 1/ art. 11¹ k.p., przez uznanie, że zarówno działania pracodawcy, jak i reprezentującego pracodawcę członka zarządu spółki, poprzedzające wypowiedzenie umowy o pracę, nie stanowiły naruszenia godności pracowniczej skarżącej; 2/ art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie wskutek uznania dochodzonych przez powódkę roszczeń za pozbawione podstawy prawnej; 3/ art. 382 k.p.c. przez oparcie orzeczenia Sądu Apelacyjnego wyłącznie na materiale zebranym w postępowaniu pierwszej instancji, pomimo jego istotnych wad, jak również na twierdzeniach i ocenach Sądu pierwszej instancji, przyjętych przez Sąd Apelacyjny za własne; 3/ art. 328 § 2 k.p.c. z związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez niespójne, niezgodne z prawdą, niekonsekwentne i nielogiczne uzasadnienie wyroku.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do jej rozpoznania skarżąca uzasadniła treścią art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., utrzymując, że „(...) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie: czy za dopuszczalne można uznać intencjonalne, świadome i natężone złą wolą działanie pracodawcy, zmierzające do rozwiązania umowy o pracę na zasadzie porozumienia stron, poprzez zastąpienie go wypowiedzeniem opartym na zupełnie odmiennych niż przy porozumieniu przyczynach?”.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Strony pozwane w odpowiedzi na skargę kasacyjną powódki wniosły o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, alternatywnie o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódki na ich rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza treść art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c., utrwalona judykatura oraz dominująca i

reprezentatywna doktryna. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią obligatoryjne i konstrukcyjne wymaganie podlegające ocenie we wstępnym stadium postępowania kasacyjnego (tzw. przedsądzie). Należy przypomnieć, że zagadnienie prawne jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wnioszek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez nazwanie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane oraz wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych stanowisk prawnych. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – o wątpliwości co do pewnego problemu prawnego (instytucji prawnej). Oznacza to, że przedstawione przez skarżącą zagadnienie prawne powinno mieć z jednej strony charakter uniwersalny (abstrakcyjny), z drugiej zaś mieć określony związek z rozpatrywaną sprawą. W postanowieniu z dnia 18 lutego 2014 r. (III PK 93/13) Sąd Najwyższy wskazał, że „przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze uniwersalnym, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku”.

Sformułowane przez skarżącą zagadnienie nie spełniało powyższego warunku już dlatego, że spór w sprawie o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie, którego dotyczyła skarga kasacyjna, zależał od ustalenia, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki przez zarzucane w pozwie zachowanie pozwanych wystąpiło. Tymczasem według wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku wobec powódki nie padły rzekome sformułowania godzące w jej dobra osobiste. Sąd drugiej instancji dokonując takich ustaleń, które co do zasady, bo na gruncie wyżej powołanego art. 398¹³ § 2 k.p.c., usuwają się spod weryfikacji kasacyjnej, nie naruszył materialnoprawnych ani procesowych podstaw kasacyjnego zaskarżenia, skoro przeprowadzone i ocenione postępowanie dowodowe nie potwierdziło zarzutów skarżącej, przeto nie doszło do naruszenia dóbr osobistych skarżącej. Oznaczało to, że sformułowane w skardze zagadnienie prawne rozmijało się z istotą rzeczy i prawidłowym osądem przedmiotowego sporu, skoro ponadto legalność sposobu rozwiązania stosunku pracy była przedmiotem prawomocnego osądu „w sprawie IV P 228/13”.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odstępując stosownie do art. 102 k.p.c. od obciążania skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego pozwanych, którzy uzyskali istotne koszty zastępstwa procesowego we wcześniejszych stadiach postępowania.